



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. Francisci Arias, Societatis Iesv Theologi, Tractatus Tres spirituales

Arias, Francisco

Coloniae, 1615

3. Quàm gratum sit Deo mortificationis exercitium.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48767](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48767)

Ierem. 4.

ra tribuit mortificationi etiam appellationem spiritualis circumcissionis apud Ieremiam, dum ait: *Hæc dicit Dominus viro Iuda, & Hierusalem: Circumcidi ni Domino, & auferite præputia cordium vestrorum viri Iuda, & habitatores Hierusalem.* In circumcissione abscindebat particula carnis penè superflua, & vitam humanam parùm necessaria, que fiebat tantum in lege veteri mandato Dei. At in mortificatione non solum à corde humano recluditur, quod est superfluum, sed etiam quod est quodammodo necessarium nec enim tantum homo per se priuat se illicitis, sed etiam hostis, & quasi necessarijs, ad id diuinitus & consilio pertractus. Hæc enim circumcissio est cordis & spiritus, cuius vt loquitur Apostolus, *Laus non ex hominibus, sed ex Deo est.* Hæc de nominibus Mortificationis sufficiant: restat vt afferamus rationes quibus efficaciter hoc exercitium nobis persuadeat.

Rom. 8.

CAPVT III.

Quàm gratum sit Deo exercitium mortificationis.

MV

MUltæ, eæque grauissimæ ratio-
nes sunt, quæ hominem
commouere possunt ad cupi-
dè amplectendum Mortificationis pro-
priè dictæ exercitium. Prima & princi-
palis est, quòd Deo sit multò gratissi-
mum. Etsi enim Deus non amet pœnas
nostras, qua pœnæ sunt; amat tamen,
qua nobis sunt salutare, & ad gloriam
diuinæ maiestatis promouendam
conducunt. Et quamuis mortificatio
sit afflictio spontè ab homine susce-
pta, tamen hoc Deo amplius placet,
quo certius nouit fructus eius ineffa-
biles esse sapientissimo diuinæ iusti-
tiæ suæ, misericordiæque ordini con-
formiores. Erat filius Dei ab omni æ-
ternitate in sinu Patris, & æterna sapi-
entia existens probè nôrat, quæ opera
Deo essent gratissima. Quia ergo se-
cundum diuinitatis suæ maiestatem,
qua æqualis erat cœlesti suo patri, non
poterat alicui afflictioni obnoxius ef-
fere; è regali folio in hunc mundum de-
scendit, & naturam humanam, vt
hoc exemplo gratissimam rem face-
ret æterno Patri, assumpsit, eamque &
ab omnibus voluptatibus, ad quas na-
tura alioquin propendebat, & à glo-
ria, quæ corpori debebatur, continere.

S. Tho. p. 319.

45. a. 2.

Caiet. ibid.

se voluit, imò omni afflictionum
cruciatuum incomparabilium genus
subijcere.

2. Cor. 4.

In hunc modum mortificavit se
lius Dei, eiusque mortificatio fuit,
eam appellat sanctus Paulus, quòd vo-
luntariè pro nobis sit passus. Quam
mortificatione, nullum vnquam opus
Deo gratius, aut factum est, aut fieri po-
tuit. Et quanquam quouis opere
etiam verbo infinitè gratus Deo fuerit,
tamen non satis habuit eas actiones
exercere, quæ ratione personæ eius
finitè gratum facerent, sed etiam quæ
genere suo & natura omnibus numeris
essent absolutissimæ. Et rursus, licet
omnibus actionibus suis iram diuinam
placarit, nosque Deo reconcilia-
rit, tamen ἀντιπρομασινὸς totum hunc
effectum adscribimus ei actioni, quæ
sacratissimæ naturæ suæ inclinationem
naturalem maximè mortificavit, nempe
passioni contumeliosissimæ cru-
cis. Quamuis enim cæterorum homi-
num more nullas inordinatas & à ra-
tione discrepantes inclinationes mor-
tificandas habuerit, habuit tamen illam,
qua quisque refugit pœnas & do-
lores, & studio vitæ conseruandæ te-
netur. Cum ergo ipse Dei filius ad pla-
ceret.

S. Tho. 3. p. 9.
40. a 3. q.
6. q. 48.
a. 1.

endum magis æterno Patri acerbissimum hoc mortificationis genus elegerit, liquidissimè apparet mortificationis studium nobis debere esse commendatissimum.

Inter creaturas omnes, post sacratissimam Christi humanitatem, nulla Deo carior fuit Beatissima Virgine Maria, benedicta eius matre; quæ etiamsi vitiosas animi vel corporis perturbationes non habuerit mortificandas, habuit tamen alias, nempe naturalem propensionem ad quietem terrenam, & possessionem pacificam boni infiniti, quod ex visceribus suis purissimis protulit, nempe filium suum vni-
genitum. Et hanc æternus Deus mortificari voluit à beata Virgine; vt cum iussit eam patrio solo deserto in terra peregrina exulare, cum indicauit ei ab ipso Herode filium quæri ad cædem, cum denique filium ab eius consuetudine & conuictu, sine vlla antegressa admonitione, diuulsit, atque alia multa fecit, quæ & dura, & acerba esse poterunt; quæ omnia idcirco accidere, vt illa hac exercitatione sponte suscepta in maiori gratia apud Deum poneretur, & amplio-rem sublimioremque in futuro seculo mereretur gloriam. Si quando

cuiusmodi aliquid admodum gratum
 & iucundum eueniat, non potest
 continere, quin amicos sui gaudij par-
 ticipes faciat, sicut fecit Pastor
 angelicus, qui inuenta oue perdit
 conuocauit amicos vt sibi congratula-
 rentur. Sic facit & Deus, quando nos
 ex animo mortificamus. Grauius
 Deum offenderat rex Achab genus
 crimine idololatriæ & homicidij. E-
 lias hominem monet, quàm magis
 eum maneat apud Deum supplicia-
 le monitis dans locum ad auertenda
 diuinam indignationem, mox cum in-
 gēti dolore de peccatis veræ mortifica-
 tioni se dedit, regias & pretiosas veste-
 quibus vti solebat ad fastum & delicias
 discerpit, cilicio aspero carnem affligit,
 remota lecti mollitie, in vili sacco co-
 bat, corpus fame remotis mensarum
 lautitijs & inedia discruciat, atque
 oculis in terram deiectis humillimè in-
 cedit. Quæ mortificatio tantopere o-
 culis diuinis placuit, vt non solum
 ram omnem confestim posuerit: ve-
 rum etiam, vt amicos gaudij sui parti-
 cipes redderet, aduocarit magnum ser-
 uum suum Eliam, ei que dicit: Nonne vi-
 disti humiliaum Achab coram me? quia igi-
 tur humiliatus est mei causa, non inducam
 ma-

Luc. 15.

3. Reg. 21.

Ibid.

malum in diebus eius. quasi diceret. Congratulare mihi Elia, placatus sum poenitentia Achab, nec amplius cogito de eo puniendo. Quod si quis obijciat, illam poenitentiam Achab simulatam fuisse, non veram, ut nonnulli existimant, hoc clarius apparet, quam sit Deo grata mortificatio: si enim Deo placuit mortificatio illa externa & imperfecta in peccatore nondum penitus & ex toto corde conuerso, quantum placebit mortificatio hominis iusti, cuius persona Deo grata est & accepta?

Adhuc non dubium est, id valde gratum esse alicui, quod solet admirari plurimum & laudare. Iam autem videmus Christum & Euangelistas, dum S. Ioannem Baptistam veris laudibus ornare conantur, eum collaudasse ab insigni sui mortificatione: ut quod deserta paterna domo vrbisque delitijs concessit in eremum, vbi domicilij vice ei erant ferarum cauernæ, lecti solum durum, victus ex angues locustæ, vestis cilicium ex pilis camelorum, & viles bestiarum pelles. Hic enim habitus cultorem eremi & poenitentiae prædicatorem decebat. S. *Hom. 10. in*
Ioannes, inquit B. Chrysostrmus, do- *Matth.*
 I 6 mo,

mo, lecto, mensa, alijsque similibus rebus
 stitutus, angelus erat in carne mortali. *Et*
camelorum indutus incedebat, ut hoc vestitus
homines doceret mundi contemptum, humilitatem
veram & amorem aduersitatum omnium. Idem indicauit Christus, quando
 discipulis suis negauit ea, quæ homines
 naturaliter desiderant, ut cum eos in
 ciuitates & castella Israelitica dimisit
 sine auro & argento, & sine pera vel
 sacco, ne comeatum ferre possent de
 uno loco in alium; deinde, cum iussit
 ut nec calceamenta ferrent, licet pedibus
 iter faciendum esset, neque vlla arma
 ad sui defensionem, imò nec baculum
 ad leuandam fatigationem, sed
 nec duo indusia, ad abstergendum sudores.
 In his & similibus voluit Christus
 ut se mortificarent Apostoli, quo
 paulatim ad maiora perferenda parerentur,
 quæ post acceptum in die Pentecostes
 Spiritum sanctum, cum maiori gratia
 mortificandi spiritum in illis adauxisset,
 pertulerunt.

Clem l. 7. recogn. S. Petrus, ut de eo scribit B. Clemens,
 non victitabat, nisi pane, oliuis & herbis,
 vesteque utebatur, quæ corpus obtegeret,
 & pallio. S. Iacobus Hierosolymorum
 Episcopus, autore Egesippo, & sancto Hieronymo,
 non vescebatur
 car-

Matth. 10.

carnibus aut piscibus; vino quoque & ceruisia abstinerebat, & runicam nunquam mutabat. His aliisque modis mortificabant se Apostoli Christi, & contemptis omnibus mundi voluptatibus, carnisque delicijs, fame, siti, & nuditate se affligebant, noctes multis vigilijs, & orationibus, dies laboribus & sudoribus transigebant, & vltro se ad grauissima quæque pro Christo perferenda, adeoque mortem ipsam, cum gaudio & exultatione offerebant. Id confitetur B. Paulus in sua, aliorumque Apostolorum persona, dices: *Vsq; in hanc horam, & esurimus, & sitimus, & nudi sumus,* 1. Cor. 4. *& celaphis cedimus, & instabiles sumus, & laboramus operantes manibus nostris: maledicimur, & benedicimus, persecutionem patimur, & sustinemus, blasphemamur & obsecramus, tanquam purgamenta huius mundi facti sumus, omnium peripsa usq; adhuc.* Cur autem tam fortiter Apostoli pugnauerint contra naturam, naturalesque eius cupiditates, non alia fuit causa, quam quod seirent hanc sui victoriam Deo, quem summè amabant, esse gratissimam.

Ita non obscure idem docet Apostolus. *Quia, inquit, propter te mortificamur tota die, estimati sumus sicut oves occisionis.* Rom. 8o

cisionis. Sed in his omnibus superamus propter eum, qui dilexit nos. Quod autem magis bonum contingere nobis poterit quam ut simus grati illi, qui tantopere nos dilexit? Et quoniam qui gratulati est, etiam aliquā ei affert voluptatem, non dubium est, quin mortificationis studio voluptatem aliquam auferamus, quemadmodum notauit Gregorius.

Greg. l. 8.
mir. c. 15.

CAPVT IV.

Plurimum placere Deo mortificandi studium etiam in rebus paruis, & ideo illud conuenire etiam perfectis.

PRÆTER hæc testimonia, quibus Christus declarauit sibi perpetuum esse mortificandi studium, suppetunt & alia sanè admiranda, & imprimis illud, quod multas sanctas animas, quas diuinitus aliquando, nullo humano magisterio adhibito, instruxit in sanctissimis fidei mysteriis in hac quoque virtute instruxerit. Fuit olim in Maximiani Christianorum immanissimi persecutoris palatio forma illustrissima, & pulcherrima nomine Domna, quatuor supra viginti annos nata, gentilitijs Deorum sacri-

Surius in
Decem.